

เพ็ญบาย

บทที่ 31

ฉัตรแก้วต้องตกใจเมื่อร่างที่นั่งชুম่ออยู่ริมถนนที่หน้าประตูรั้วบ้าน ผุดลุกขึ้นแล้วเดินตามเข้ามาพร้อมกับรถของเธอ หญิงสาวตัวาว ขึ้นด้วยความขุ่นเคืองบาดหมางเมื่อนึกถึงภาพถ่ายที่ถูกส่งมาทาง ไปรษณีย์ ท่าทางของชายหนุ่มไม่มีนัยยะ ไบหน้าคมเข้มขึงตั้งเป็นสีเข้ม กว่าเคย ผมยุ่ง เสื้อผ้ายับบางส่วนหลุดออกจากขอบกางเกง

เธอจ่อรถที่หน้าตึก เปิดประตูออกมายืนรอ พออัษฎางค์ เดินมาถึง เธอก็ไล่อย่างไร้ไมตรี

“แก้วบอกแล้วว่าไม่ให้มาที่นี่อีก กลับไปได้แล้วอ๊ช”

ชายหนุ่มคว้าแขนบางไว้ กลืนเหล้าโซยคลั่ง

“ทำไมแก้วไม่โทรหาอ๊ช อ๊ชโทรหาก็กไม่ยอมรับ”

เธอสะบัดหนี “ทำไมแก้วต้องพูดกับอ๊ชอีก เราจบกันแล้ว”

อีกฝ่ายตามยื้อยัด นัยน์ตาขุ่นขวาง

“ง่ายอย่างนี้เลยหรือ”

“ง่ายอย่างนี้แหละ”

“ทำไมล่ะ นายยุทธนารายมณฑ์อะไรใส่เอา รุ่งๆ แก้วก็เปลี่ยนไป เป็นคนละคน นึกว่าอ๊ชจะยอมง่ายๆ หรือ”

“เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับพี่ยุทธ...” เธอผลักไล่ แต่ร่างหนักๆ ที่ ควบคุมไม่ได้เพราะฤทธิ์เหล้ากลับถาโถมเข้าหาจนเธอต้องร้องห้าม

“หยุดนะ อ๊ช อย่าทำอย่างนี้”

“บอกเหตุผลมาก่อนซิ”

“เหตุผลหรือ ใต้ซิ”

เธอวิ่งเข้าบ้าน ซอยเท้าขึ้นบันไดไปห้อง อัษฎางค์รุดตาม แต่เพราะมีนมเจ้าจึงต้องใช้มือเกาะราวบันไดทองเหลืองพุงรุ่งขึ้นไป อย่างยากเย็น พอฉัตรแก้วค้นซองภาพถ่ายของชายหนุ่มได้หันกลับมา ร่างสูงก็เข้ามาในโถง

“ยังจะกล้าขึ้นมาห้องเค้าอีก” เธอส่งเสียง

“ก็เหตุผลคืออะไรล่ะ”

เธอดึงภาพออกจากซองโยนใส่ ภาพถ่ายหลายใบปลิวกระจาย แล้วร่วงลงพื้น อัษฎางค์มองอย่างงุนงง ทรงตัวลงนั่งหุบขึ้นดู พอเห็นก็หน้าซีด สีหน้าเปลี่ยนเป็นคนละคน

ฉัตรแก้วเมินหน้าหนี ความผูกพันทำให้น้ำตาทะเล็ก

ชายหนุ่มตามหุบภาพที่เหลือขึ้นมาดู สีหน้าซีดลงทุกที

“แก้วได้มาจากไหน”

“จากไหนก็ช่างเถอะ”

“ผม... ผมกับผู้หญิงคนนี้ ไม่... ไม่มีอะไรกันสักหน่อย....”

“ภาพนั้นไม่ใช่เกิดในวันเดียว ไม่มีอะไรกัน แต่ว่าอ๊ชพบกัน ก็ครั้ง แล้วกอดกันกลมแบบนั้นนะหรือไม่มีอะไรกัน ไปหลอกเด็ก เถอะไป”

ชายหนุ่มนิ่งด้วยความงงัน เหล้าที่ดื่มลงไปทำให้สมองเขา สั่งการชักว่าปรกติ เขาติดต่อเธอทางมือถือไม่ได้จึงโทรศัพท์มาหา เธอที่บ้าน นิตยาพยายามเอาใจช่วย ‘..เข้ามานั่งรอข้างในก็ได้...’ ความคับข้องใจทำให้ชายหนุ่มต้องปลิกตัวไปฝั่งเหล้าแล้วไม่กล้ารอใน บ้าน

“อ๊ชอธิบายได้....”

“งั้นลองอธิบายมาซิ” อีกฝ่ายเสียงสะท้าน

ชายหนุ่มนิ่ง อีกครู่หนึ่งก็ลุกขึ้นด้วยสีหน้าอับจน เดินโงนงนง เข้ามาหา “แก้วฟังอ๊ชก่อนนะ...”

“ก็พูดมาซิ แต่ถ้าอ๊ชโกหกละก็แก้วจะไม่ยอมฟังอีกเลย”

ชายหนุ่มนึกหาคำพูด ทว่าในที่สุดก็พูดได้แต่เพียงว่า

“อ๊ช.. อ๊ชขอโทษ”

ฉัตรแก้วร้องไห้ออกมาด้วยความอัดอั้น ไม่ใช่เพียงเพราะ เรื่องนี้ แต่เพราะเธอยังมีเรื่องอื่นๆ อัดอั้นเก็บกดไว้ในใจ พอมี เรื่องให้ร้องไห้ เธอก็ร้องมากกว่าที่ควรจะเป็น

ร่างสูงกรุ่นกลิ่นเหล้าของเพื่อนชายโซซเซเข้ามาถอดใจไว้

“อ๊ชไม่ได้ตั้งใจ อ๊ชเสียใจ...” ชายหนุ่มระล่ำระลัก

“ไม่ได้ตั้งใจ พูดออกมาได้” เธอร้องพลางดิ้นรนผลักไล่

“มันเกิดขึ้นเอง เค้าพาตัวเข้ามาไม่ใช่อ๊ชเป็นฝ่ายเริ่ม ก็อ๊ช

อยู่คนละทิศกับแก้วแล้วยังหึงพี่ยุทธ... อັษก็เลย... ก็เลยเผลอไป....”

“แต่ว่าตอนนี้ก็ยังติดต่อกันอยู่ใช่ไหม บอกรมาตามตรงนะ”

ชายหนุ่มตอบไม่เต็มเสียง “อັษจะเลิกกับเขา สาบานก็ได้ แก้ว อັษจะไม่พบเขาอีกเลยตลอดชีวิตนี้”

“ไม่ต้องลำบากอย่างนั้นหรอก เชิญคบกันต่อไปตามสบายเถอะ”

“ไม่ อັษจะเลิกจริงๆ”

“แก้วไม่รักอັษอีกแล้ว แก้วเกลียดอັษ...” น้ำตาเธอไหล ขณะคำพูดพร่างพรู “อັษก็เหมือนคนอื่นๆ นะแหละ แกล้งทำดีให้แก้วตายใจ แต่ที่แท้แล้วก็หาความจริงใจไม่ได้... เราอาจจะเป็นเพื่อนกันต่อไป... แต่ที่เราไม่มีวันจะกลับไปเป็นเหมือนอย่างเดิมได้หรอก แก้วทนไม่ได้ที่จะเป็นคนโง่ให้คนอื่นหัวเราะเยาะ....”

เงาของพี่ชายพี่สะใภ้ ปรากฏขึ้นที่ห้องข้างนอกประตูก่อน.. แล้วก็ปองพลก็บรสริน... ยิ่งเห็น หญิงสาวก็ยังรู้สึกสะเทือนใจ พวกเขาก็เหมือนกันที่หลอกลวง

ร่างโปร่งที่สวมส่วนหมูนอกจากห้อง ชัชชัยเดินเข้ามาหา

“มีอะไรก็ค่อยๆ พูดจากันซิแก้ว เข้าใจผิดอะไรกันหรือเปล่า”

“ทำไมที่นี้พี่ชัชเกิดจะเห็นใจอັษขึ้นมา พี่ชัชแค้นอะไรกันแน่...”

เธอหันมาถามพาลๆ ด้วยน้ำตานองหน้า มองผู้คนที่แวดล้อม พี่ชายด้วยสายตาเจ็บปวด หรือชัชชัยกลัวเธอจะรับคำสั่งงานกับ เสกสิทธิ์ก่อนเวลาที่จะทำนิติกรรมโอนทรัพย์สินคืนให้เขาได้แค่นั้นเอง ถึงกับจะเอาคนนั้นคนนั้นเข้ามาทางกัน ปองพล... แล้วก็อັษฎางค์...

เธอถลาผ่านคนที่ยืนมอง อັษฎางค์ส่งเสียงเรียกไล่หลัง โสเซตามลงบันได ทว่าเมจจนก้าวพลาด ดีแต่เกาะราวทองเหลือง ไว้ได้ทันในท่ามกลางเสียงหวีดร้องตกอกตกใจของนิตยาและรสริน

“แก้วจะไปไหน”

ชัชชัยส่งเสียงเรียก แต่ไม่อาจหยุดร่างที่กระเจิงด้วยพายุ อารมณ์ไว้ได้ ฉัตรแก้ววิ่งไปขึ้นรถ แล้วขับออกไปอย่างรวดเร็ว

ปองพลเดินเข้าไปในห้อง หยิบภาพที่กระเจายเกลื่อนพื้นขึ้นมา ดู แล้วสีหน้าก็เครียดขึ้น

“พี่ชัชครับ” เขาเรียกด้วยน้ำเสียงเครียดขม

ชัชชัยเดินตามเข้ามา รับภาพที่อีกฝ่ายส่งให้มาดูงๆ

“ผู้หญิงคนนี้เป็นใครกัน... บ้องรู้จักหรือ”

“ครับ” ชายหนุ่มรับ มองรสรินเหมือนจะบอกอะไรบางอย่าง แวดตาหม่นมัวเครียดขมจนคนอื่น ๆ รู้สึกหนักหน่วง.....

มีเสียงเรียกจากโทรศัพท์มือถือหลายครั้ง ฉัตรแก้วเอาแต่ร้องไห้ โดยไม่ยอมรับสาย หลังจากที่ได้รับรูปถ่ายของอັษฎางค์กับหญิงอื่น เธอก็ตั้งใจแน่วแน่ที่จะเลิกคบกับเพื่อนชาย แต่ไม่เคยคิดว่าจะเจ็บปวดเช่นนี้

หญิงสาวรู้สึกความว่าเหวและเจ็บปวด เธอเจ็บปวดกับความจริงที่ว่าไม่มีใครรักและจริงใจกับเธอเลยสักคน นอกจากแม่ที่พิการไม่รับรู้ อะไรซึ่งทำให้เธอกลัดกลุ้มด้วยความรักและสงสารเพียงคนเดียวเท่านั้น เธอรู้จักอັษฎางค์มานานหลายปี ไม่เคยคิดว่าความสัมพันธ์ที่ดูคล้าย บริสุทธิ์ที่เริ่มจากการเป็นเพื่อนแล้วกลายเป็นคนรัก จะอยู่เบื้องหลังฉากที่ถูกสร้างขึ้นเพราะคำว่า “เงิน” เพียงคำเดียวเท่านั้น

เธอจอดรอย่างเหนื่อยอ่อน ไม่คิดจะกลับบ้านไปพบทั้ง อັษฎางค์และใครๆ ทั้งสิ้น อีกครู่ใหญ่เธอก็ต่อเบอร์โทรศัพท์มือถือของบุษราคัม ผู้ซึ่งแปลกใจอย่างยิ่งที่ได้ยินเสียงเจือสะอื้นร่ำไห้ “น้องแก้ว เกิดอะไรขึ้นคะ น้องแก้วกำลังทำอะไรอยู่ที่ไหน” “แก้วหนีอັษกับพวกพี่ชัชออกมาจากบ้าน” เธอพูดพลางร้องไห้ “อັษอาจจะยังรอแก้วอยู่ แล้วพวกพี่ชัชก็ร่วมมือด้วย แก้วก็เลยไม่อยากจะไป....”

“กลับบ้านเถอะนะคะ ดึกมากแล้ว ค่อยๆ คิดอย่างวุ่นวายเลยคะ”

“แก้วไม่กลับหรอกคะ... ถ้ากลับไปแก้วก็จะพบแต่สิ่งที่ไม่สบายใจ แก้วไม่อยากจะทำใจอ่อนกับอັษแล้วก็ต้องอยู่กับความระแวงแคลงใจไปตลอดชีวิตว่าเค้าจริงใจกับแก้วหรือเปล่า ให้แก้วมาหาพี่บุษได้ไหมคะ แก้วไม่รู้จะไปไหนแล้ว...”

“แต่ว่านี่ดึกแล้วนะคะ” เสียงในสายพะวักพะวน

หญิงสาวเจือสะอื้น “ถ้าพี่บุษไม่สะดวก แก้วไปหาพี่ยุทธก็ได้”

“เดี๋ยวคะเดี๋ยว...” บุษราคัมรีบห้าม มีเสียงคล้ายพูดกันอยู่

นอกสาย ก่อนหญิงสาวจะกลับมาอีกครั้ง “น้องแก้วคะ....”

“พี่บุษอยู่กับใครหรือคะ” เธอถาม ละอายใจที่ตัวเองเข้ามา สอดแทรกบกววนในเวลาวิกาลเช่นนี้ “ถ้าอย่างนั้นแก้วไม่รบกวนพี่ บุษละ”

“ไม่รบกวนหรอกคะ น้องแก้วมาหาพี่ก็แล้วกัน”

“แต่ว่าพี่บุษไม่ได้อยู่คนเดียววันนี้คะ”

“เป็นพี่ชายพี่แคะแวะมา... กำลังจะกลับอยู่แล้ว” อีกฝ่ายรีบพูด

“แก้วมาได้จริงๆ หรือคะ”

“มาได้จริงๆ คะ ว่าแต่ตอนนี้น้องแก้วอยู่ที่ไหน... รู้จักสี่แยก ราชาวดีหรือเปล่าคะ น้องแก้วขับรถเข้าไปรอที่ปั้มน้ำมันใกล้สี่แยก นะคะ พี่บุษจะออกไปรับ”

รถของบุษราคัมจอดรออยู่ก่อนแล้วเมื่อฉัตรแก้วมาถึงที่นัดหมาย ร่างสูงโปร่งในเสื้อผ้าชุดลำลองก้าวออกมาโบกเรียก ฉัตรแก้ว เลื่อนกระจกหน้าต่างลง ไบหน้าซำน้ำตาทำให้ฝ่ายนั้นยิ้มให้อย่าง อ่อนโยน

“น้องแก้วจอดรถไว้ที่นี้เถอะคะ เดี่ยวเราจ่ายค่าดูแลให้เขา บ้านพี่เล็ก จอดรถหลายคันไม่สะดวก”

เธอทำตามอย่างว่าง่าย จอดรถเข้าที่อย่างเรียบร้อย อีก ครู่หนึ่งก็ขึ้นมานั่งคู่กับหญิงสาวรุ่นพี่ใหญ่

“แก้วขอโทษที่รบกวนพี่บุษ...”

อีกฝ่ายบีบมืออย่างปลอบ “ไม่เป็นไรคะ ทำใจให้สบายๆ อยู่กับพี่แล้วไม่ต้องเป็นห่วงอะไรทั้งนั้น”

บุษราคัมพารถเคลื่อนไปตามถนน ไกลพอสมควรกว่าจะ เลี้ยวเข้าถนนซอยที่สลับซับซ้อน ครู่ใหญ่ก็มาถึงประตูรั้วซึ่งถูกเปิด ด้วยเครื่องบังคับไร้สาย สุนัขตัวใหญ่กระโจนพรวดขู่อารามถึง หน้าต่างทำให้ฉัตรแก้วตกใจ

“น้องแก้วรอประเดี่ยวนะคะ พี่จะล่อมเจ้าแจ็ก ก่อน”

ร่างโปร่งก้าวออกไป พอจับปลอกคอเจ้าตัวใหญ่ได้ก็ลาก หายเข้าไปทางด้านหลัง ก่อนจะกลับมาเปิดประตูรถให้

“มาคะ... นี่แหละบ้านพี่ เล็กหน่อยนะคะ”

เธอถูกจับจูงมือให้เดินตาม ฉัตรแก้วไม่ได้สังเกตเห็นว่า สาวใหญ่ไม่ได้ไขกุญแจ ทั้งยังกวาดตามองไปในบริเวณอย่างสำรวจ ตรวจตรา

“บ้านพี่บุษน่ารักจังเลย แก้วเพิ่งจะเคยมาเป็นครั้งแรก”

“พี่ไม่ค่อยได้มาอยู่ที่นี้หรอกคะ มาดูแลเป็นครั้งคราวเท่านั้น ก็เลยไม่มีคนรับใช้ ชาวของอะไรก็ไม่สมบูรณ์เหมือนอีกบ้านหนึ่ง” เธอออกตัว

ฉัตรแก้วรู้สึกเหมือนก้าวเข้ามาในวิมานน้อยๆ ที่เต็มไปด้วย ความสะดวกสบาย โซฟาสีครีมตั้งอยู่หน้าจอโทรทัศน์ขนาดใหญ่ เครื่องเสียงทันสมัยติดลำโพงอยู่ทุกมุมห้อง พรหมปูพื้นสีน้ำตาลทอง เข้ากับม่านที่ถูกลอยลงทุกด้าน เธอยังได้กลิ่นหอมอ่อนๆ อวลอยู่ใน โถงโอเอียนของอากาศราวกับเครื่องทำความเย็นเพิ่งจะถูกปิดหยกๆ

“พี่บุษอยู่กับใครหรือคะ”

“บางทีพี่ชายก็แวะมาอยู่ด้วยคะ ที่นี้เปลี่ยว แต่ว่าสุขสงบ พี่ชอบที่นี่มากกว่าบ้านอีกหลังหนึ่งซึ่งอยู่ในเมืองแล้วก็พลุกพล่าน”

“แก้วก็ชอบที่นี่”

“น้องแก้วจะดื่มอะไรดีคะ หิวหรือเปล่า พี่พอมีขนมปังกับ คุกกี้อยู่บ้าง”

“ไม่หิวหรอกคะ แก้วขอแค่น้ำเปล่าก็พอ” เธอพูดเศร้าๆ

เจ้าของบ้านหายไปครู่หนึ่งก็กลับมาพร้อมกับแก้วน้ำส้มและ กล่องคุกกี้ “ทานหน่อยนะคะ”

อีกฝ่ายหยิบขนมใส่ปาก นัยน์ตาคมมัวเลื่อนลอย

“คืนนี้แก้วนอนค้างที่นี่ได้ไหมคะ นอนบนโซฟานี้ก็ได้ แก้ว ไม่อยากกลับบ้าน”

บุษราคัมมีท่าทีอึดอัด “จะดีหรือคะ เดี่ยวคุณชัชเป็นห่วง”

“จ้ะพี่บุษช่วยโทรไปบอกพี่ชัชให้หน่อย... นะคะ พี่บุษ... แก้ว ไม่อยากกลับบ้านจริงๆ” เธอวิงวอน

“ก็ได้คะ พี่จะโทรหาคุณชัช แต่น้องแก้วอย่าเดินออกไป จากบ้านเองนะคะ ตอนกลางคืนพี่ไม่ได้ล่อมสุนัข กลัวว่ามันจะ กัดน้องแก้วแล้วพี่จะต้องเสียใจมากๆ เลย”

“คะ แก้วไม่ไปไหนหรอก จะอยู่แต่ในห้องนี้แหละ”

บุษราคัมเดินไปหยิบโทรศัพท์มาต่อหมายเลข พูดกับซัชชีย อยู่ครู่หนึ่งก็วาง “คุณซัชชียเป็นห่วงน้องแก้วมากนะคะ”

“เขาห่วงสมบัติของเขาต่างหาก” เธอพูดอย่างน้อยใจ

“แหม พูดอะไรอย่างนั้นคะ”

“จริงๆ คะ พี่บุษ” เสียงเล่าหม่นหมอง “เมื่อวานนี้คุณเสกมา ทานข้าวที่บ้านแล้วก็พูดว่าจะแต่งงานกับแก้ว พอคุณเสกกลับไปแล้ว แก้วจะเอานาฬิกาที่พินิตถอดลืมไว้ไปคืนให้ที่ห้อง แก้วได้ยินพินิตพูด กับรสรินว่าถ้าคุณเสกรู้เรื่องที่ว่าแก้วจะโอนมรดกของคุณพ่อคืนให้พี่ซัช คุณเสกคงจะไม่ยอมแน่ๆ แล้วเลยพูดกันว่ารสรินกับพี่ป๊องจะช่วยกัน แยกคุณเสกกับแก้ว... แก้วฟังแล้วเศร้ามากเลยคะ... ในโลกนี้ไม่มีใคร จริงใจกับแก้วเลยสักคนเดียว แม้แต่พี่ซัชที่เป็นญาติสนิทคนเดียวที่ เหลืออยู่ก็ตาม....”

“โถ น้องแก้ว...” สาวใหญ่ลูบหลังไหล่เธออย่างสงสาร

“เดี๋ยวนี้แก้วรู้แล้วว่าพี่ป๊องกลับมาทำดีกับแก้วทำไม ในเมื่อไม่เคยสนใจใยดีมาก่อนเลย...” เสียงพูดสะท้านจนบุษราคัมต้องมอง อย่างพิจารณา จิตรแก้วน้ำตาซึมพูดว่า “แก้วมีปัญหากับอ๊อครั้งนี้ พวกเขาก็พยายามให้แก้วปรับความเข้าใจ คงกลัวว่าแก้วจะเออออกกับ คุณเสก”

“พี่เห็นใจน้องแก้วจริงๆ คะ”

“ถ้าพี่นะอยู่.....” เสียงเครือขาดหาย “แก้วคิดถึงพี่นะ.....”

สีหน้าของคนฟังเปลี่ยนไป...

จิตรแก้วยึดเก้าอี้แน่นเป็นเตียงนอน เธอวังงวอนและหลับลึกกว่า ที่เคย ทว่ากลับฝันประหลาด จิตรแก้วคล้ายแว่วยินเสียงชายหญิง ตกเตียงกัน

ในช่วงหนึ่งของราตรี คล้ายใครบางคนมายืนอยู่เหนือร่าง ก้มลงมาดูจนรู้สึกถึงไออุ่นของลมหายใจ เธอพิมพ์เรียกด้วยความคิด คะนึงถึง

พี่นะ.....

ร่างนั้นคล้ายสะดุ้งขึ้นในทันที.....!

บุษราคัมแต่งตัวเสร็จแล้วเมื่อหญิงสาวลืมตาตื่น ความมั่งงุ่น ยังครอบงำ กว่าเธอจะตาสว่างก็อีกครู่ใหญ่

“อรุณสวัสดิ์คะน้องแก้ว” สาวใหญ่ทักยิ้มๆ

“พี่บุษ... ทำไมแก้วชี้เขาขนาดนี้ก็ไม่รู้... พี่บุษแต่งตัวเสร็จแล้ว หรือคะ”

“คะ มาเข้าห้องน้ำเถอะ พี่บุษจะหาเสื้อให้ใส่”

หญิงสาวปล่อยให้หน้าอุ้งจืดชะโลมร่าง เครื่องใช้ของผู้ชายที่ ปะปนอยู่ในห้องน้ำไม่ได้ทำให้แปลกใจในเมื่อรู้มาก่อนว่าพี่ชายของ บุษราคัมแหวะเวียนมาพักอยู่ด้วย

หญิงสาวทำสบู่ลื่นตกจากมือ พอก้มลงไปหากก็เห็นอะไร บางอย่างวาววามแอบอยู่ หยิบขึ้นมาดูจึงเห็นว่าเป็นกระดาษพรอย ซึ่งพิมพ์ชื่อลูกอมรสเมนทอลเม็ดเล็กจุนจัดที่วางขายอยู่ในท้องตลาด ที่แปลกก็คือมันถูกพับเป็นรูปนกตัวจิ๋วน่าเอ็นดู

ในยามเป็นเด็ก พี่นะก็เคยพับนกแบบเดียวกันนี้ให้เธอ แต่ เป็นด้วยกระดาษแผ่นใหญ่หลากสีอย่างที่เด็ก ๆ อย่างเธอในขณะนั้นจะ พอใจ เธอพับตามแต่ไม่สวยเท่า ยามนั้นนกตัวใหญ่สีสดสวยเคย วางรกรตรงนั้นตรงนี้ เธอนึกถึงแล้วก็เปลือยออกมา หยิบนกตัวเล็ก ขึ้นวางไว้ที่ชั้นวางของ พออาบน้ำแต่งตัวเสร็จก็หยิบหย่อนใส่กระเป๋า เสื้อมาด้วย

เธอแต่งตัวง่าย ๆ สวมเสื้อของบุษราคัมนั่งรถกลับออกมายังรถ ที่จอดฝากไว้ที่ปั้มน้ำมัน

“น้องแก้วจะไปทำงานหรือเปล่าคะ” อีกฝ่ายถามอย่างเป็นห่วง

“ไปคะ แก้วไม่อยากอยู่บ้าน กลัวว่าอ๊อจะมา”

“ไปสายๆ ก็ได้ ไม่ต้องรีบหรอกคะ”

“ตกลงคะ แล้วพบกันคะพี่บุษ”

จิตรแก้วขับรถกลับบ้าน พอถึง หญิงสาวก็เข้าไปขลุกอยู่กับมารดา แล้วโดยไม่รู้ตัว เธอเปลือยหลับต่ออีกนาน.....